

повърхността ѝ, той не билъ самъ: държалъ съ лѣвата си ржка малката немирница, която се притискала къмъ гърдитѣ му, а съ дѣсната си ржка плавалъ. Но вече корабътъ, чийто платна вѣтърътъ надувалъ, се билъ отдалечилъ; голѣмо пространство го дѣлѣло отъ пловеца. За щастие, бащата на Волней е съ яки ржцѣ, той бърже приближава.

Внезапно се забѣлѣзва, на извѣстно разстояние отъ пловеца, едно черно тѣло, което бърже се движи къмъ него. Силенъ викъ се изтрѣгва отъ гърдитѣ на моряка, викъ на ужасъ, който заглушва морския шумъ: „Акула! помощъ, другари!“ Дѣйствително, туй било едно отъ тѣзи животни-чудовища, които често се срѣщатъ по тѣзи мѣста. Акулата отивала право къмъ моряка, а морякътъ, отежнѣлъ отъ дѣтето, което стискалъ до гърдитѣ си, напраздно правѣлъ свърхчовѣшки усилия, за да избѣга.

На кораба настанало невъобразимо вълнение. Всички излѣзнали на кувертата и отгорѣ наблюдавали ужаснитѣ подробности на борбата.

Нѣкои отиватъ за пушки, изпразватъ ги срѣщу акулата. Куршумитѣ отскачатъ по повърхността на водата, безъ да наранятъ акулата, безъ даже да забавятъ плаването ѝ. На секунди разстоянието намалява между чудовището и човѣка.

Но въ минутата, когато акулата застигва човѣка, тя се спира изведнажъ, завъртява се около себе си, и виждатъ, какъ около нея морето се обагря съ кръвъ. Една невидима ржка промушила животното.

„Волней Бекнеръ!“ извикватъ отгорѣ на кораба. Дѣйствително туй билъ Волней Бекнеръ, който съ широка сабя въ ржка, се билъ хвърлилъ въ морето, безъ нѣкой да го забѣлѣжи, прѣдварително жерт-